

PISMO ČITATELJA ČUDA SE DOGAĐAJU U ZADNJI ČAS

“Opet” o bjelovarskoj Kirurgiji - pozitivno

Svi smo mi osjetljivi kada se nešto događa našoj djeci, naročito ako je u pitanju bolest. Stoga djecu ne vodimo bilo kakvom liječniku, već pedijatru. Ova priča je o mom unučiću od šest godina, a i o svima nama koji smo s njime proživljavali njegovu patnju. Dijete je 17. ožujka 2015. (utorak) osjetilo strahovitu bol u trbušnoj šupljini koja mu nije dozvolila pravilno disanje. Povraćanje i visoka temperatura bile su popratne pojave.

Budući da je prošlo 13 sati bilo je upitno radi li u ambulanti njegov pedijatar stoga ga roditelji nose na dječji odjel bjelovarske bolnice. Na odjelu pedijatrije ne mogu ga primiti, jer traje redovno radno vrijeme ambulanti predškolske djece, te ih upućuju “bilo kom” pedijatru koji trenutačno radi. Pedijatar (nije njegov dodijeljeni pedijatar) prima mog unuka i zaključuje da je

to viroza (nastavak viroze) od prošlog tjedna zbog koje je pio Sumamed, uzima bris stolice i uzorak krvi i šalje dijete doma s preporukom skidanja temperature.

Boja bijelog papira

Roditelji dijete odnose kući, bol se malo stišava, visoka temperatura ostaje, povraćanje se ne prekida. Sutradan kako odmiče dan bol se ponovo povećava i roditelji ponovo idu u ambulantu kod pedijatra koji zaključuje da je to viroza i da je zbog dehidracije potrebno dijete smjestiti na dječji odjel (konačno uputnica za hospitalizaciju).

Bol je sada neizdrživa, dijete moli da ga se nigdje ne dotiče te pedijatrica na odjelu (popodnevi sati) zaključuje da je razmažen. Nakon dvije boce infuzije još uvijek nema potrebu za mokrenjem, jer je dehidrirani organizam “srknuo” sve u sebe. Vrijeme teče, a

unučić je dobio boju bijelog papira. Konačno dobivamo uputnicu za ultrazvuk. Sada je već večer, u trku invalidskim kolicima vozimo ga na snimanje.

Stalno vrtim film da dijete strpam u auto i “bježim” za Zagreb u Klaićevu.

Ultrazvuk pokazuje nešto što nam doktorica ne može izravno reći, ali zaključujemo da je riječ o puknuću slijepog crijeva. I ona se čudi ovolikom “zavlačenju” i savjetuje, ako se nitko posebno ne angažira, da idemo u Zagreb.

Moj sin, dječakov ujak, priprema najbrže vozilo koje imamo u familiji i pripravan je za put u Zagreb.

I onda se događa čudo. Doktor Kučić na hitnom objedinjenom bolničkom prijemu, bez obzira na strahovitu gužvu, uzima odmah dijete, prepoznaje simptome i bez nalaza ultrazvuka, koji za nama putuje elektronskom poštom, provodi hit-

nu hospitalizaciju na Odjel kirurgije.

Osobno sam otišao kod starijeg dežurnog bjelovarske kirurgije doktora Kovačića, koji je na računalu otvorio tek pristigli nalaz ultrazvuka i prije dolaska unučića na odjel kirurgije organizirao pripremu za operacijski zahvat. Nakon što je pregledao dijete samo je potvrdio ono što je već znao, a to je da je slijepo crijevo puknulo i čudio se što do sada nitko tko ga je pregledao nije barem zatražio mišljenje kirurga, jer je bilo očigledno da je prošlo puno sati od trenutka prsnuća (koje se dogodilo u podne prethodnog dana).

Ljudski i profesionalno

Organizaciju kojoj sam svjedočio te večeri na kirurgiji bjelovarske bolnice nemaju niti najbolje klinike. Skrenuo sam pažnju doktoru Kovačiću da sam, ako se ne usudi obaviti opera-

ciju, spreman ići u Zagreb. Utješio me i rekao da će učiniti sve.

I učinio je sve što je bilo tog trenutka u njegovoj moći, ali naravno i uz tim koji je tih kasnih večernjih sati 18. ožujka 2015. godine radio kao sat. Nakon pedeset minuta neizvjesnosti izašao je iz operacijske sale pred nas s optimističnim vijestima, ohrabrujućim porukama roditeljima i ulio nam nadu daće sve biti u redu.

Detalje operacije opisao je samo meni, te sam ostao zaprepašten na podatak da se djetetu u trbušnoj šupljini nakupilo dva decilitra produkata upale (gnoja i sukrvice).

Ozbiljnost situacije potvrdili smo sutradan kada je osoblje noćne smjene (anesteziolozi, sestre instrumentarke, asistenti i dr.) došlo u sobu (jedan po jedan) prije odlaska s posla uvjeriti se da su obavili dobar posao.

U naslovu spominjem čudo.

Ne znam biste li se i vi dragi čitatelji složili sa mnom što je zapravo čudo?

Zašto mislimo da je čudo to kad netko profesionalno i ljudski obavi svoj posao kako su to učinili doktor Kučić i doktor Kovačić, ili je, ipak, čudo to da oni od kojih najviše očekujemo, a to su naši liječnici obiteljske i predškolske medicine, ne prepoznaju bolest po simptomima koji su prepoznatljivi i običnim medicinskim laicima, o kojima se uči na tečajevima prve pomoći??

Dok ovo pišem mom unuku je svakog dana pomalo bolje, na posebnu cijev čisti se trbušna šupljina, čak malo i jede, normalno komunicira, nema temperaturu i nadamo se najboljem ishodu.

Veliko hvala doktoru Kovačiću i njegovom timu. Čuda se događaju, zar ne? Zaboravio sam reći, mom unuku je ime Mateo.

Autor poznat redakciji